

Arrest

nr. 315 430 van 24 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 juli 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 14 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 23 november 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 27 november 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit, bent u Pashtun, soennitisch moslim en afkomstig uit Gazi Abad, district Batikot, provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek woonde. U hebt één oudere broer M.(...) I.(...) N.(...) (OV-nummer: (...)) en twee jongere zussen.

U ging naar de madrassa Ziyarat in uw dorp om koranlessen te volgen. S.(...) kwam met telkens wisselende talibanleden dagelijks naar de madrassa. Daar toonden ze u en uw broer video's van zelfmoordaanslagen. Op een dag kwamen de taliban af met een lijst die ze van de mullah gekregen hadden en waarop onder meer uw naam en die van uw broer stonden. Jullie zouden in de late namiddag meegenomen worden. Jullie gingen naar huis en vertelden jullie moeder wat er gebeurd was. Jullie maternale oom kwam en nam jullie mee naar Jalalabad. 's Avonds kreeg hij telefoon van jullie moeder die zei dat uw vader meegenomen was en dat jullie niet mochten terugkomen. U vertrok ongeveer 5 jaar geleden samen met uw broer en reisde via Pakistan, Iran, Turkije. Daar was u 8 maanden samen met uw broer, waarna hij verder reisde en u een jaar in de gevangenis zat. Hierna reisde u verder en kwam u aan in België op 13 juli 2022 waar u de dag nadien een verzoek tot internationale bescherming indiende waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. Na uw vertrek stuurden de taliban nog drie dreigbrieven en kwamen ze opnieuw naar jullie huis. U hebt niets meer van uw vader gehoord. Uw broer diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 juni 2021.

Ter staving van uw verzoek legde u dezelfde documenten als uw broer neer, aangevuld met kopieën van uw taskara en een certificaat van de madrassa. Daarnaast legde u de volgende medische documenten neer: een attest geschreven door Dr. E. W. d.d. 2 april 2023 dat een kwetsuur aan de rechterknie vaststelt, een requisitorium ziekenhuisopname d.d. 5 mei 2023; een operatieverslag, een röntgenfoto van uw knie, een toelating voor een medische consultatie, een attest van arbeidsongeschiktheid, een attest kinesitherapie, ontslaginformatie van het AZ Nikolaas, een voorschrift voor medicijnen, een ziekenhuisfactuur d.d. 16 mei 2023; een factuur voor een knieapparaat d.d. 5 juni 2023.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Toen na een pauze van ongeveer twintig minuten in uw eerste persoonlijk onderhoud het tweede deel aangevat werd, werd u namelijk onwel. Na tussenkomst van ambulanciers werd het onderhoud in overleg met u, uw advocaat en de protection officer (PO) stopgezet en ging u naar huis. Er moet opgemerkt worden dat u in het eerste deel van uw eerste persoonlijk onderhoud op geen enkel moment gewag maakte van ongemakken of moeilijkheden. Nadat u onwel werd, werd het onderhoud stopgezet. Er kan dan ook aangenomen worden dat u hebt kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Tijdens het tweede onderhoud bleek dat uw rechterbeen in het gips zat als gevolg van een niet behandelde beenbreuk opgelopen tijdens uw reisweg (CGVS 2, p. 1) en dat u zich verplaatste met een rolstoel. Wat betreft het onwel worden verklaart u dat dit gebeurt met u en dat u meerdere keren een dokter bezocht hiervoor. Echter hebben de dokters niets gezegd over de reden van uw flauwvallen (CGVS 2, p. 2). Alle medische attesten die u neerlegt hebben betrekking tot de kwetsuur aan uw knie en er blijkt niet uit wat de oorzaak is van uw flauwvallen en of er een verband is met uw andere medische problemen. Om op passende wijze tegemoet te komen aan een mogelijke medische problemen, werden er u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd benadrukt dat u het meteen moest melden als u zich onwel voelde, dat u om water kon vragen en dat u het kon aangeven wanneer een pauze nodig was. Er werd u door de PO gevraagd wat hij kon doen om het interview comfortabel te maken, waarop u verklaarde dat u er klaar voor was (CGVS 2, p. 2). Er werd geregeld naar uw welzijn gepeild (CGVS 2, p. 4, 8, 11, 12). Afgezien van het feit dat u af en toe uw been moest bewegen (CGVS 2, p. 5) maakte u geen melding van ongemakken. Op het einde gaf u aan dat het onderhoud goed verlopen was en dat u in staat was het af te leggen (CGVS 2, p. 13-14).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat u zich hoofdzakelijk op dezelfde asielmotieven beroept als uw broer M.(...) I.(...) N.(...) (OV-nummer: (...)). In het kader van zijn asielverzoek heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Eerst en vooral dient er op gewezen te worden dat zowel u als uw broer misleidende verklaringen aflegden in verband met jullie leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 21 juni 2021 gaf u aan 17,2 jaar oud te zijn. Een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 12 juli 2021 wees echter uit dat u op het moment van uw asielaanvraag meerderjarig was. Meer bepaald werd geconcludeerd dat u 21,5 jaar was met

een standaarddeviatie van 2 jaar. Bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 14 juli 2022 gaf uw broer aan geboren te zijn op 28 februari 2005, wat hem 17 jaar oud zou maken. Een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 27 juli 2022 wees echter uit dat hij op het moment van zijn asielaanvraag meerderjarig was. Meer bepaald werd geconcludeerd dat hij 20,25 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,59 jaar. Hoewel het mogelijk is dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun exacte geboortedatum, dient te worden opgemerkt dat het gezien de kloof tussen jullie beweerde en vastgestelde leeftijd niet aannemelijk is dat jullie zich op dit vlak gewoon zouden hebben vergist. Er kan redelijkerwijze worden geconcludeerd dat jullie de Belgische asielinstanties bewust hebt proberen misleiden over uw leeftijd, een belangrijk element in de asielprocedure. Jullie legden taskara's neer waaruit zou moeten blijken dat u 13 jaar oud en uw broer 11 jaar oud was in 1395 (2016 volgens de westerse kalender). Het CGVS beschikt echter over informatie, die toegevoegd is aan het administratief dossier (blauwe map, stuk 1), waaruit blijkt dat authentieke documenten in Afghanistan verkregen kunnen worden op basis van valse informatie en vervalste documentatie. Vooral in het geval van de taskara kan dit problematisch zijn, aangezien dit het primaire document is dat door Afghaanse burgers wordt gebruikt om andere documenten aan te vragen. Bijgevolg kan er in het licht van bovenstaande vaststellingen weinig geloof gehecht worden aan de authenticiteit van jullie taskara's. Gezien het voorgaande moet er geconcludeerd worden dat jullie trachtten de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Deze vaststellingen doen reeds twijfelen aan de algemene oprechtheid van jullie verklaringen.

Voorts slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat de taliban u wilden rekruteren in de madrassa. Er moet vooreerst opgemerkt worden dat uw broer tegenover de DVZ zei dat de leerkracht (en niet de taliban) van de madrassa 3 maanden voor zijn vertrek video's van de jihad liet zien en dat hij voordien nooit enig contact had met de taliban (administratief dossier van Y.(...) K.(...) - vragenlijst DVZ voor het CGVS, punt 3.5; toegevoegd aan blauwe map). Op het Commissariaat-generaal haalde hij echter aan dat de taliban reeds van in het begin in de madrassa aanwezig waren en enige tijd later – zonder dit te kunnen specificeren – video's begonnen te tonen (CGVS broer 1, p. 13). Tijdens zijn tweede gehoor op het commissariaat luidt het plots dat de taliban na enkele maanden video's begonnen te tonen – hij kon het zich niet herinneren want hij was nog zeer jong (CGVS broer 2, p. 5). Aangezien hij verklaarde 4,5 tot 5 jaar les gevolgd te hebben in de madrassa (CGVS broer 1, p. 7) zit er een zeer groot verschil tussen enkele maanden na het begin van de lessen en 3 maanden voor vertrek. U verklaarde dan weer dat u 3-4 maanden voor uw vertrek stopte met naar de madrassa te gaan (CGVS, p. 10-15). Uit uw verklaringen blijkt dat de taliban toen al geruime tijd video's toonde (CGVS, p.28). Overigens ontkende uw broer dat hij tegenover de DVZ gezegd had dat het de leerkracht was die de video's toonde (CGVS broer 2, p. 13), terwijl hij eerder verklaard had dat het interview bij DVZ goed verlopen was en hij geen opmerkingen had (CGVS broer 1, p. 4). De vaststelling dat uw broer sterk verschillende versies van zijn relaas vooropstelt tegenover de DVZ en het Commissariaat-generaal zet meteen uw eigen asielrelaas op de helling. U verklaarde immers dat jullie van in het begin altijd samen les volgden (CGVS, p. 22).

Voorts is het merkwaardig dat uw broer met geen woord repte over de periode van 2 maanden waarin jullie niet meer naar de madrassa gingen en dit terwijl u uitdrukkelijk verklaard had dat jullie beiden tijdelijk stopten met de madrassa te frequenteren (CGVS, p. 22). Daarentegen verklaarde hij dat jullie gedurende 5 jaar lang 6 dagen per week altijd samen naar de madrassa gingen en uitdrukkelijk gevraagd of jullie een bepaalde periode niet naar de madrassa gingen, ontkende hij (CGVS broer 2, p. 8-9). Pas wanneer hij met de verklaringen van u geconfronteerd werd, beaamde hij dat jullie 2 of 3 maanden lang niet meer naar de madrassa gingen. Gevraagd waarom hij dit punt niet vermeldde, zei hij dat er niet naar gevraagd werd (CGVS broer 2, p. 13). Nochtans werd er expliciet gevraagd naar periodes waarin jullie niet naar de madrassa gingen. Bovendien mag er redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit essentiële element van zijn relaas spontaan vermeldt. Het feit dat uw broer dit niet vermeldde doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Vervolgens is het handelen van uw ouders allerminst aannemelijk. Uw ouders stuurden jullie naar de madrassa omdat die vlakbij gelegen was (CGVS, p. 14). U verklaart dat de taliban van in het begin aanwezig waren, maar toen nog geen macht hadden (CGVS, p. 15). Het is echter opmerkelijk dat uw ouders jullie naar een madrassa stuurden waar taliban aanwezig waren, ook al stonden ze niet sterk. Uw broer verklaart dat jullie vader in het begin niet wist dat er taliban in de madrassa waren (CGVS broer 1, p. 12). Aangezien de madrassa slechts op 2 minuten van uw huis gelegen was (CGVS, p. 9), kan hier geen geloof aan gehecht worden. Gevraagd wanneer de taliban macht begonnen te krijgen, zegt uw broer dat het "een tijdje later" was en dat hij het niet weet. Verder verklaarde hij dat de taliban machtiger werden omdat de dorpelingen hen steunden (CGVS broer 1, p. 9). Zelf kon u evenmin – zelfs niet bij benadering – duiden wanneer de taliban machtiger werden en ze plots elke dag naar de moskee kwamen (CGVS, p. 15). Toen u besloot om niet meer naar de madrassa te gaan was dit op eigen initiatief (CGVS, p. 20). Deze periode situeert zich enige maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Met andere woorden, jarenlang lieten uw ouders u naar deze madrassa vol taliban gaan. U verklaart dat u niet over de praktijken in de madrassa sprak omdat jullie nog kinderen waren. Echter waren sommige mensen in het dorp hiervan op de hoogte (CGVS, p. 19). Ook uw broer zei dat mensen in het dorp spraken over jongens die meegenomen werden naar trainingen. Uw ouders spraken hier niet over met jullie omdat jullie te jong waren, wat helemaal niet overtuigend is gezien de vaststelling over jullie leeftijd. Wanneer zij jullie vroegen naar de madrassa, zeiden jullie dat jullie gelukkig

waren en de koran leerden (CGVS broer 2, p. 15). Uw broer beweerde eveneens niet te weten wat uw ouders over de taliban dachten en dat ze zeiden om geen aandacht te schenken aan zulke dingen en gewoon de studies te volgen (CGVS broer 2, p. 13). Het is helemaal niet aannemelijk dat uw ouders zich in de context van steeds machtigere taliban en geruchten over gerekruteerde jongens geen verdere vragen stelden of actie ondernamen.

Ook uw verklaringen over de dag dat de taliban u zeiden om mee te gaan naar de trainingsplaats kunnen niet overtuigen. Het is compleet ongeloofwaardig dat de taliban aankondigden dat u in de namiddag meegenomen zou worden, maar u wel over de middag naar huis lieten gaan, wetende dat u hun autoriteit reeds getart had door twee maanden van de madrassa weg te blijven. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat de tijd van de madrassa gedaan was en ze blij waren jullie zouden meegaan met hen (CGVS, p. 23), houdt geen steek. Uw broer verklaarde louter dat ze jullie naar huis lieten gaan omdat de madrassa gedaan was (CGVS broer 2, p. 10), wat deze gang van zaken evenmin kan verklaren. Voorts is het vanwege uw eerdere ongehoorzaamheid weinig aannemelijk dat zij net u en uw broer zouden uitkiezen om mee te gaan. Overigens is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u aanvankelijk vrijwillig mee wilde gaan en klaar was daarvoor (CGVS, p. 24), terwijl u enkele maanden daarvoor stopte met naar de madrassa te gaan als gevolg van uw veranderende opinie over de wrede daden van de taliban (CGVS, p. 15). In de periode werd u bovendien bedreigd door taliban die zeiden dat ze u zouden afmaken (CGVS, p. 21). Gevraagd naar een uitleg hiervoor, herhaalt u louter uw eerdere verklaring dat u stopte met naar de madrassa te gaan vanwege de wrede daden van de taliban (CGVS, p. 28). Dit is echter geen uitleg voor deze bevreemdende gang van zaken. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uw broer bij de DVZ verklaarde dat enkel uw naam door de imam van de moskee aan de taliban werd gegeven en dat hij over zichzelf met geen woord repte (zie blauwe map). Na confrontatie ontkende hij echter dit gezegd te hebben tegenover de DVZ (CGVS broer 2, p. 13). Het louter ontkennen van zijn eerste verklaring doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid.

Aan de verdwijning van uw vader kan evenmin geloof gehecht worden. Uw verklaringen daarover blijven erg oppervlakkig, zo zou uw moeder gezegd hebben dat men uw vader sloeg en meenam (CGVS, p. 24). Ook opmerkelijk dat u niet kan zeggen of uw moeder zag hoe ze uw vader meenamen, maar wel kan zeggen dat ze zag dat ze hem sloegen (CGVS, p. 24). Voorts weet u niet wanneer hij precies meegenomen werd, wat hij op dat moment aan het doen was, wat men tegen u vader zei (CGVS, p. 25). Nochtans had en heeft (CGVS, p. 12) u nog steeds contact met uw moeder, die rechtstreeks getuige was van dit incident (CGVS, p. 24-25). Ook is het allerm minst aannemelijk dat u pas in Turkije gehoord zou hebben dat uw vader verdwenen was, aangezien uw moeder uw oom contacteerde vlak nadat dit gebeurde en u toen bij uw oom was (CGVS, p. 24, 25). Dat uw oom u niet ingelicht zou hebben over de verdwijning van uw eigen vader is weinig aannemelijk, zeker omdat net dit de directe aanleiding was om uw land te ontvluchten (CGVS, p. 26). Uw broer zei bovendien dat hij de verdwijning van jullie vader vernam toen hij in Jalalabad was (CGVS broer 2, p. 11). Dat jullie hierover tegenstrijdig zijn, doet des te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vaders verdwijning. Tot slot maakte u tegenover de DVZ geen enkele melding van dit nochtans essentiële feit. U verklaarde daar dat uw vader nog steeds in uw dorp verbleef (verklaring DVZ voor het CGVS, p. 7). Daarentegen zei u bij de registratie van uw VIB enkele maanden eerder dat uw vader twee jaar daarvoor overleden was (DVZ, Mineur Etranger Non Accompagné, p. 2). Geconfronteerd met deze drie versies van de feiten, ontkende u dat u zei dat uw vader overleden was en dat men bij het korte interview niet vroeg naar uw vader (CGVS, p. 29). Deze uitleg kan het voorgaande echter niet vergoelijken. Ten eerste doet het louter ontkennen van uw eerdere verklaring geen enkele afbreuk aan deze tegenstrijdigheid. Ten tweede werd er wel degelijk naar uw vader gevraagd. Ten derde, mocht dit niet het geval geweest zijn, dan kan er toch redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij zelf spontaan alle elementen aanbrengt die essentieel zijn voor zijn asielrelaas. Ook uw broer maakte tegenover de DVZ op 10 november 2022 geen enkele melding van de verdwijning van zijn vader. Net als u verklaarde hij bij confrontatie dat er niet naar zijn vader gevraagd werd (CGVS broer 1, p. 6). Tijdens zijn tweede gehoor gaf uw broer aan dat hij op de dag van zijn interview bij de DVZ een slechte dag had vanwege pijn aan zijn been en herhaalde hij dat er niet gevraagd werd naar zijn vader (CGVS broer 2, p. 13). Hier geldt eveneens dat er bij de DVZ wel degelijk naar de situatie van zijn vader gevraagd werd en uw broer zei dat hij nog steeds in het dorp woonde (zie verklaring DVZ voor het CGVS, p. 6 – administratief dossier van Y.(...) K.(...)). Zelfs met pijn is het niet aannemelijk dat iemand de verdwijning van zijn vader niet zou melden als er naar de vader gevraagd wordt.

Na uw vertrek kwamen de taliban uw naar moeder en sloegen ze haar. U weet echter niet te zeggen hoe vaak zij kwamen, wanneer de laatste keer was dat ze kwamen, of zij het huis doorzochten. U haalt aan dat uw moeder ziek is en dat u er daarom niet met haar over wil praten. Nochtans was het uw moeder zelf die het nieuws van de bezoeken van de taliban met u deelde (CGVS, p. 27). Er kan van u redelijkerwijze verwacht worden dat u zich terdege informeert over de gebeurtenissen die zich na uw vertrek afgespeeld hebben.

Uit al deze elementen volgt logischerwijze dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat de taliban u zouden viseren omdat u weigerde gerekruteerd te worden.

Wat betreft de dreigbrieven die u neerlegt, moet er opgemerkt worden dat documenten enkel kunnen dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat hier geenszins het geval is. Bovendien kunnen dreigbrieven gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructies opgesteld zijn, zodat de bewijswaarde

verwaarloosbaar is. De taskara's van uw ouders en oom, de eigendoms- en verkoopakte zijn een indicatie van uw afkomst, die niet betwist wordt. Uw certificaat van de madrassa en dat van uw broer kunnen hoogstens aantonen dat jullie ooit les volgden in een madrassa, wat op zich niet betwist wordt. Daar kan echter niet automatisch uit afgeleid worden dat jullie daar gerekruteerd werden voor de jihad. De foto van u en uw vriend die per abuis niet opgenomen werd in de groene map houdt verder geen verband met uw individuele asielmotieven. Uw taskara en de taskara van uw broer werden hierboven reeds besproken."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De door u neergelegde medische attesten werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien u uit dezelfde regio komt als uw broer, dient besloten te worden dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in provincie Nangarhar, Afghanistan een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat verder na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Nangarhar, Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde

gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare

informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uw advocaat meent dat u problemen zou krijgen bij terugkeer naar Afghanistan als terugkeerder uit het westen (CGVS 2, p. 14). Het is echter opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van 'verwestering' wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer, maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken. Er werd u na het uiteenzetten van uw asielaanvraag gevraagd of er nog andere redenen waren waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan, waarop u antwoordde van niet (CGVS 2, p. 11). Gevraagd naar een reactie op de woorden van uw advocaat zegt u dat u als ongelovige beschouwd zal worden omdat u samen at met hen en dat ze zouden zeggen dat u uw baard scheert en ze u zouden afslachten (CGVS 2, p. 14). Uitdrukkelijk gevraagd naar elementen waren die voor u persoonlijk gelden en niet voor andere Afghanen in het westen, verwijst u naar uw asielmotieven (CGVS 2, p. 14), die reeds ongeloofwaardig gevonden werden.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift en aanvullende nota

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker gaat in de eerste plaats in op de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende het resultaat van het leeftijdsonderzoek. Verzoeker stelt dat hij nooit de bedoeling had om de Belgische asielinstanties te misleiden. Volgens verzoeker worden geboortedata en leeftijden in Afghanistan nooit bijgehouden en is er geen aanzienlijk verschil tussen de opgegeven leeftijd en het resultaat van het leeftijdsonderzoek. Verzoeker meent dat er geen kwade trouw is omdat de leeftijd werd opgegeven op basis van de taskara. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, blijkt uit rapporten, die hij in zijn middel citeert, dat de resultaten van het leeftijdsonderzoek niet steeds betrouwbaar zijn,

Met betrekking tot de uiteenlopende verklaringen van verzoeker en zijn broer betreffende de rekrutering in de madrassa, oppert verzoeker dat de verwerende partij zich baseert op details, met name wanneer er video's werden getoond en door wie. Verzoeker meent dat het door het tijdsverloop en de moeilijke situatie tijdens de vluchtroute, waarbij hij wijst op het gegeven dat hij gedurende een jaar in Turkije in de gevangenis heeft gezeten, niet abnormaal is dat hij zich niet perfect kan herinneren wanneer hem het eerst een video werd getoond en dat hiermee rekening dient te worden gehouden.

Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoeker en zijn broer afwijkende verklaringen aflegden over de onderbreking in het frequenteren van de madrassa, stelt verzoeker dat dit niet mag leiden tot de ongeloofwaardigheid van het relaas. Verzoeker wijst op de moeilijke periode die ertoe leidt dat zij omwille van stress en vermoeidheid zaken soms niet optimaal kunnen navertellen.

Voor zover de commissaris-generaal het weinig aannemelijk acht dat verzoekers ouders geen verdere vragen stelden bij verzoekers bezoek aan de madrassa in de context van de steeds machtiger wordende taliban en de geruchten over rekrutering, beweert verzoeker niet te begrijpen waarom het bevreemdend zou zijn dat de ouders hem naar een madrassa in de buurt sturen. Verzoeker stelt dat hij er louter ging om een deugdelijke religieuze opleiding te krijgen en dat de aanwezigheid van de taliban daar weinig aan veranderde omdat zij toen nog geen invloed hadden.

De commissaris-generaal stelde vast dat het ongeloofwaardig is dat de taliban enerzijds aankondigden dat zij verzoeker en zijn broer in de namiddag zouden meenemen, maar hen wel over de middag naar huis lieten gaan, gelet op het eerdere ongehoorzame gedrag van verzoeker. In zijn middel stelt verzoeker bij zijn verklaringen te blijven. Hij verduidelijkt dat de taliban tijdens zijn eerdere afwezigheid uit de madrassa meerdere keren thuis langskwamen om hun vader te intimideren en dat zij ervan uitgingen dat verzoeker en zijn broer niet zouden durven ingaan tegen de orders van de taliban.

Omwille van vage en tegenstrijdige verklaringen hechtte de commissaris-generaal geen geloof aan de verdwijning van verzoekers vader. In zijn middel stelt verzoeker dat er geen grote tegenstrijdigheden zijn maar dat het gaat om details. Verzoeker stelt dat hij nooit heeft bedoeld te zeggen dat zijn vader overleden was, maar dat hij verdwenen was en er sedertdien niets meer van hem vernomen werd.

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt onvoldoende inlichtingen te hebben ingewonnen over de vervolgingsfeiten die verzoekers moeder na zijn vertrek zou hebben ondergaan, stelt hij *in fine* van zijn eerste middel dat zijn moeder kampt met gezondheidsproblemen en dat hij haar daardoor niet wil belasten met vragen naar details over het bezoek van de taliban.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wederom de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist dat er in Afghanistan geen risico bestaat op ernstige schade door toedoen van willekeurig geweld. Hierbij verwijst verzoeker onder andere naar een internetartikels van de zomer van 2022 waarin gewezen wordt op een conflict tussen de taliban en een afvallige commandant (HLN), op een bom in Kapisa, een aanslag door ISKP op een moskee in Kabul en geweldsincidenten in de provincie Nangarhar. Verzoeker stelt dat er nog steeds een risico bestaat op slachtofferschap van willekeurig geweld in Nangarhar en in heel Afghanistan.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat de precaire socio-economische situatie aanleiding kan geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel dat vervat is in artikel 3 van het EVRM. Hierbij verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het EHRM in de zaak Sufi en Elmi en maakt hij de vergelijking met de zaak S. H. H. Volgens het Hof kon de situatie in Somalië (Sufi en Elmi) niet vergeleken worden met de situatie in Afghanistan (S. H. H.) omdat er in Afghanistan ten tijde van de uitspraak een functionerende centrale regering was die de controle had over het gehele land en dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties. Volgens verzoeker zijn deze verschillen thans, sinds de machtsovername door de taliban, niet meer aanwezig. Verzoeker wijst erop dat de taliban niet bij machte zijn om het land te regeren. Uit berichtgeving van het EUAA, de Verenigde Naties en de VRT blijkt volgens verzoeker dat de socio-economische situatie uitermate zorgwekkend is. Nog volgens verzoeker zijn de taliban in Afghanistan van hetzelfde niveau dan de islamitische opstandelingen in Somalië en is de hoeveelheid aanwezige humanitaire hulporganisaties gedaald en werd er door de taliban een regel uitgevaardigd waardoor vrouwen niet meer mogen werken in hulporganisaties, waarbij verzoeker verwijst naar internetartikels van december 2022. Verzoeker stelt ook dat natuurrampen frequent voorkomen in Afghanistan en verwijst hierbij naar zware overstromingen die blijken uit landeninformatie van 2022. Uit het geheel van artikels, rapporten en jurisprudentie concludeert verzoeker dat de uiterst precaire humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de welbewuste handelingen van een actor, met name de taliban. Verzoeker stelt dat het voor hem onmogelijk zou zijn om voor een inkomen te zorgen omdat hij als terugkeerder uit het Westen gestigmatiseerd zou worden op de arbeidsmarkt.

2.2. Aanvullende nota

Op 15 mei 2024 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 15 mei 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle

elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in beide middelen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen,

of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde op het ogenblik van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming geboren te zijn op 28 februari 2005 en op dat moment dus ongeveer 17,5 jaar oud te zijn (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, bijlage 26, 14 juli 2022). Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit Ghazi Abad in de provincie Nangarhar (*Ibid.*, Verklaring DVZ, 10 november 2022, persoonsgegevens). Hij stelde te vreezen vermoord te worden door de taliban omdat de imam de naam van zijn broer had doorgegeven aan de taliban (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 10 november 2022).

5.1.3. Voorafgaandelijk gaat verzoeker in op de resultaten van het leeftijdsonderzoek waaruit gebleken was dat hij op 27 juli 2022 vermoedelijk 20,25 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,59 jaar (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Beslissing Dienst Voogdij, 3 augustus 2022). Bijgevolg was verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming naar alle waarschijnlijkheid een drietal jaar ouder dan hij liet uitschijnen en bijna zeker meerderjarig. Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet de intentie had de Belgische asielinstanties te misleiden, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zijn leeftijd *"louter op basis van de taskara"* zou hebben opgegeven. Verzoeker verklaarde immers dat hij dit document telkens vergat en legde slechts tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 12 juni 2023 een kopie neer van deze taskara (AD, stuk 5, Documenten, taskara vz). Er werd geen vertaling van dit document gevoegd, dus er kan niet worden nagegaan of daarop daadwerkelijk de door verzoeker verklaarde geboortedatum (28 februari 2005) vermeld staat.

Voor zover nodig stipt de Raad aan dat verzoeker onderhavige procedure niet kan aanwenden om de resultaten van het leeftijdsonderzoek van 12 juli 2021 te betwisten. Zoals trouwens aangegeven bij de kennisgeving van de beslissing van de dienst Voogdij, staat er op grond van artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State enkel een beroep open bij de Raad van State dat overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten binnen de 60 dagen na ontvangst van de beslissing moet worden ingediend. In zijn middel citeert verzoeker weliswaar informatie van het platform 'Kinderen op de Vlucht' waarin de betrouwbaarheid van de leeftijdsonderzoeken wordt aangehaald, maar uit het dossier kan niet worden opgemaakt dat verzoeker hiertoe het door de wet aangewezen rechtsmiddel heeft aangewend. Bijkomend merkt de Raad op dat de overwegingen betreffende de voorgehouden minderjarigheid in de bestreden beslissing geen doorslaggevend motief vormen om verzoeker internationale bescherming te weigeren, maar dat dit enkel wordt aangewend om te twijfelen aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. De kritiek van verzoeker op de leeftijdsbepaling is dan ook niet van aard om de bestreden beslissing te vitiëren.

5.1.4. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij zich integraal op dezelfde asielmotieven beroept als zijn broer. Daarom wordt in de beslissing van de commissaris-generaal verwezen naar de beslissing die in hoofde van verzoekers broer werd genomen. De Raad stelt vast dat ook de door verzoeker aangevoerde middelen identiek zijn als de middelen die in het verzoekschrift in hoofde van zijn broer werden aangevoerd. Bijgevolg kan worden verwezen naar volgende overwegingen uit het arrest 315 429 van 24 oktober 2024 in hoofde van verzoekers broer op grond waarvan diens vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden:

"5.1.4. Het kernpunt van verzoekers asielrelaas betreft de vrees voor (gedwongen) rekrutering door de taliban in de madrassa waar hij samen met zijn broer koranlessen volgde. Volgens verzoeker wordt deze vrees ten onrechte ongeloofwaardig geacht omdat de commissaris-generaal zich zou verliezen in details. Nochtans staan de verklaringen van verzoeker over de contacten die hij had met de taliban diametraal tegenover de verklaringen van zijn broer. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat er elke dag taliban langskwamen in de madrassa, die video's toonden (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 7 oktober 2022, p. 16) en dat hij ook buiten de madrassa contacten had met de taliban omdat hij 'altijd' met hen sprak en met hen op de motor zat in de bazaar (Ibid., p. 15). Verzoeker lichtte toe dat de taliban hen op de madrassa op hun mobiele telefoons video's toonden om hen mentaal voor te bereiden, hen aan te zetten om naar de trainingskampen te gaan en les gaven over het opofferen van het leven en het paradijs (Ibid., p. 17-18). Verzoekers broer verklaarde daarentegen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het de leerkracht was van de madrassa die 3 maanden voor hun vertrek uit Afghanistan video's had getoond over de jihad (AD, stuk 6, Landeninformatie, Vragenlijst en verklaring DVZ N. Y. K., 10 november 2022). Verzoekers broer ontkende formeel ooit rechtstreeks contact te hebben gehad met de taliban (Ibid.). Nochtans stelde verzoeker dat hij altijd samen met zijn broer naar de madrassa ging (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 7 oktober 2022, p. 22), waardoor het zeer opvallend is dat hun verklaringen op dit punt dermate uiteenlopend zijn.

De Raad merkt op dat de verschillen tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn broer niet enkel details betreffen, die zij door toedoen van het tijdsverloop en de moeilijke situatie tijdens de vluchtroute niet

meer perfect kunnen herinneren. Er mag immers redelijkerwijs van verzoeker en van zijn broer worden verwacht dat zij zich zelfs na een tijdsverloop van meerdere jaren en ongeacht de moeilijke situaties die zij meemaakten, nog perfect kunnen herinneren of zij al dan niet rechtstreeks in contact kwamen met de taliban. Het gegeven dat zij over dit aspect uiteenlopende verklaringen afleggen, doet in hoge mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de rekruteringspogingen waarvan zij beweren het voorwerp te zijn geweest.

5.1.5. De commissaris-generaal stelde daarnaast vast dat verzoeker had verklaard dat hij gedurende twee maanden was gestopt met het volgen van de lessen op de madrassa op advies van zijn vader nadat hij deze laatste had verteld over de wreedheden die de taliban begingen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 7 oktober 2022, p. 10; p. 20). Verzoekers broer daarentegen verklaarde dat hij gedurende de periode van 5 à 6 jaar dat hij de madrassa bezocht elke dag les volgde (AD, stuk 6, Landeninformatie, Notities van het persoonlijk onderhoud N. Y. K., 12 juni 2023, p. 8). Zelfs op de uitdrukkelijke vraag van de protection officer of er soms vakantie was of een periode waarin hij niet naar de madrassa ging, stelde zijn broer dat vrijdag een vrije dag was, maar dat hij voor het overige de ganse tijd steeds 6 dagen per week samen met zijn broer naar de madrassa ging (Ibid., p. 8-9). Zijn broer paste slechts na confrontatie met de verklaringen van verzoeker zijn versie aan. In zijn middel schrijft verzoeker deze opvallende tegenstrijdigheid toe aan stress en vermoeidheid, maar hij biedt geen uitsluitel over de vraag welke weergave van de feiten met de werkelijkheid overeenstemt. Aangezien de onderbreking in het bezoek van de madrassa volgens de verklaringen van verzoeker aanleiding gaf tot zeer ernstige vervolgingsfeiten waarvan verzoekers vader het slachtoffer werd (bezoeken van de taliban aan verzoekers huis waarbij verzoekers vader geslagen werd met een verwonding aan het been tot gevolg) (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 7 oktober 2022, p. 20), kan deze tegenstrijdigheid bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. Aangezien verzoeker en zijn broer over dergelijk belangrijk aspect uiteenlopende verklaringen afleggen, ondermijnen zij de geloofwaardigheid van hun ganse asielrelaas in hoge mate.

5.1.6. Meer algemeen wordt in de beslissing gewezen op de weinig aannemelijke verklaringen van verzoeker over de houding van zijn ouders. Zo verklaarde verzoeker niet te weten welke plannen zijn ouders hadden voor zijn toekomst (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 7 oktober 2022, p. 20). Zijn ouders zouden hem naar de madrassa in de buurt hebben gestuurd om de koran te bestuderen en religieuze lessen te krijgen (Ibid., p. 14), maar hij wist niet op welke manier zijn ouders stonden ten overstaan van de taliban (Ibid., p. 11). Ook verzoekers broer verklaarde dat hij niet wist wat zijn ouders dachten over de taliban en liet uitschijnen dat zij eerder onverschillig stonden tegenover hun stijgende invloed (AD, stuk 6, Landeninformatie, Notities van het persoonlijk onderhoud N. Y. K., 12 juni 2023, p. 12-13). Nochtans schetste verzoeker geen fraai beeld van de impact op de lokale gemeenschap van de toenemende macht van de taliban: uit zijn verklaringen blijkt een klimaat van angst in het dorp, waarbij hij gewag maakte van wreedheden die in het openbaar plaatsvonden, zoals executies en bedreigingen van dorpelingen die zich tegen hen verzetten, en van rekrutering van jongeren uit de madrassa, die al dan niet vrijwillig meegingen met de taliban, maar waarvan sommigen niet terugkwamen (Ibid., p. 19). Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat de familie van verzoeker, omwille van het stilzwijgen van verzoeker en zijn broer over de activiteiten van de taliban in de madrassa, niet op de hoogte zou zijn van het heersende klimaat en de ouders van verzoeker niet achterdochtig werden omwille van de stijgende invloed van de taliban (Ibid., p. 28). In zijn middel relateert verzoeker opnieuw de invloed die de taliban zou hebben gehad. Hij beweert dat zijn ouders hem gewoon naar een madrassa in de buurt stuurden om een deugdelijke religieuze opleiding te krijgen, ongeacht de aanwezigheid van de taliban. Het blijft evenwel weinig geloofwaardig dat de ouders zich in de door verzoeker geschetste lokale context geen verdere vragen stelden of geen actie ondernamen.

5.1.7. Specifiek met betrekking tot de dag dat verzoeker en zijn broer werden uitgekozen om naar een trainingskamp te worden gebracht om zelfmoordterrorist te worden, verklaarde verzoeker dat de taliban dit 's ochtends op de madrassa aankondigden en verzoeker en zijn broer daarna naar huis lieten gaan, waarna hun moeder via hun maternale oom hun vertrek uit Afghanistan regelde (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 7 oktober 2022, p. 23-24). De commissaris-generaal acht dit een bizarre gang van zaken omdat de taliban zo aan verzoeker en zijn broer de mogelijkheid gaven om aan hun controle te ontsnappen en alle rekruteringsinspanningen teniet te doen. In zijn middel meent verzoeker dat de taliban ervan uitgingen dat verzoeker en zijn broer niet tegen hun orders zouden ingaan, maar dit is niet meer dan een vermoeden. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban veel vertrouwen hadden in de gehoorzaamheid van verzoeker en zijn broer omdat de jongens blijkbaar enkele maanden eerder reeds eerder hadden verzuimd om naar de madrassa te komen omwille van de wreedheden die de taliban begingen. Het wekt bovendien verbazing dat verzoeker, die de taliban aanvankelijk weinig genegen was omwille van die wreedheden en die verklaarde zich een drie à viertal maanden voor zijn vertrek stilaan van hen te distantiëren (Ibid., p. 15), plots wel bereid was om op de dag dat ze door de mullah werden uitgekozen met hen mee te gaan. Verzoeker verklaarde immers dat hij klaar was om samen met zijn broer en vier anderen mee te gaan naar een trainingskamp voor de 'fida'i' (Ibid., p. 22; p. 24). Blijkbaar begon verzoeker

zich bij het buitenkomen van de madrassa opnieuw slecht te voelen en vertelde hij thuis dat ze hem wilden meenemen (Ibid., p. 24). Zijn telkens wijzigende houding ten aanzien van de taliban ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

5.1.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker oorspronkelijk te kennen gaf dat zijn vader een tweetal jaar daarvoor overleden was (AD, stuk 7, NBMV-fiche, 21 juni 2021, famille nucléaire). Bij het afleggen van zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoeker echter geen melding van het overlijden van zijn vader en stelde hij dat deze in Ghazi Abad verbleef (Ibid. Verklaring DVZ, 3 februari 2022, persoonsgegevens). Ten tijde van de opmaak van de 'vragenlijst' vermeldde verzoeker bij het overlopen van de vervolgingsfeiten niets over een eventuele ontvoering van zijn vader (Ibid., Vragenlijst CGVS, 3 februari 2022). Verzoekers broer verklaarde ook dat zijn vader in Ghazi Abad verbleef en maakte evenmin melding van het overlijden of de verdwijning van zijn vader (AD, stuk 6, Landeninformatie, Verklaring DVZ N. Y. K., 10 november 202, persoonsgegevens; Vragenlijst CGVS N. Y. K., 10 november 2022). Slechts ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker - naar aanleiding van de vraag of zijn ouders nog in leven waren - dat zijn vader meegenomen was door de taliban en zijn moeder ziek was (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 7 oktober 2022, p. 7). Volgens deze laatste verklaringen zou zijn moeder hem, toen hijzelf in Jalalabad was, verteld hebben dat zijn vader werd geslagen en meegenomen (Ibid. p. 24). Verzoeker kan echter geen enkel detail verschaffen over het precieze tijdstip of de omstandigheden van deze ontvoering (Ibid., p. 25) en blijkt ook op heden niet over bijkomende informatie te beschikken, hetgeen de geloofwaardigheid ervan op losse schroeven zet. Verzoeker doet deze opmerkelijke vaststellingen in zijn eerste middel af als een detail, terwijl het volslagen onaannemelijk is dat men zijn vader eerst 'per ongeluk' dood verklaart om naderhand te stellen dat deze nog in het geboortedorp verblijft en ten slotte aan te geven dat hij ontvoerd is en men eigenlijk niet weet waar deze vertoeft. Indien verzoeker werkelijk sedert zijn vertrek niets meer van zijn vader vernomen heeft, kan niet worden ingezien waarom hij hierover bedrieglijke verklaringen zou afleggen.

Omwille van vage en tegenstrijdige verklaringen hechtte de commissaris-generaal geen geloof aan de verdwijning van verzoekers vader. In zijn middel herhaalt verzoeker dat hij had uiteengezet wat hij hierover wist en hiervan slechts op de hoogte werd gebracht toen hij in Turkije verbleef, terwijl zijn oom dit reeds eerder wist. Volgens verzoeker zijn er geen grote tegenstrijdigheden maar gaat het om details. Verzoeker stelt dat hij nooit heeft bedoeld te zeggen dat zijn vader overleden was, maar dat hij verdwenen was en er sedertdien niets meer van hem vernomen werd.

5.1.9. Verzoeker verklaarde tenslotte, naar aanleiding van de vraag of verzoekers familie na zijn vertrek nog door de taliban werd gecontacteerd, dat ze brieven stuurden en naar zijn moeder kwamen, haar sloegen en vroegen naar haar zonen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 7 oktober 2022, p. 27). Verzoeker kan echter niet nader toelichten hoeveel keer de taliban langskwamen bij zijn moeder, noch of daarbij het huis werd doorzocht (Ibid.). De vaagheid van de verklaringen van verzoeker zet de geloofwaardigheid van de bezoeken van de taliban op de helling. In zijn middel betoogt verzoeker dat hij zijn moeder niet met deze vragen wil belasten omwille van haar gezondheidsproblemen. Verzoeker verklaarde nochtans dat hij actueel nog één of twee keer per maand contact heeft met zijn oom in moederlijke lijn (Ibid., p. 12) die in samenspraak met zijn moeder zijn vertrek uit Afghanistan regelde, en die hem dus ook meer informatie kan verschaffen over de bezoeken van de taliban. Het totale gebrek aan details over de frequentie en de omstandigheden van de huisbezoeken maken dat aan de verklaringen van verzoeker weinig geloof kan worden gehecht."

5.1.5. Gelet op wat voorafgaat kan de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bijgevolg bestaat er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden inzake de erkenning van vluchtelingen zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*"

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn voorgehouden vrees voor rekrutering door de taliban een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet

5.2.4. In een tweede onderdeel van zijn tweede middel gaat verzoeker nader in op de heersende socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoeker meent dat de humanitaire gevolgen van de machtsovername door de taliban aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel dat vervat is in artikel 3 van het EVRM. Voorts is verzoeker van oordeel dat de humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk veroorzaakt wordt door het optreden van de taliban.

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat de terminologie uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerlei objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In zijn middel leidt verzoeker uit internetartikels van VRT NWS, *Human Rights Watch*, *Khamsa Press* en informatie van de Verenigde Naties af dat de precare socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de gedragingen van de taliban.

De Raad stelt op basis van de beschikbare gegevens, die worden opgesomd in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 15 mei 2024, vast dat de huidige crisissituatie in Afghanistan niet kan worden toegeschreven aan de opzettelijke gedragingen of omissies van een actor of verschillende actoren, zelfs niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn, en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De gedragingen van de taliban hebben een bepaalde invloed op de heersende humanitaire crisis, maar ze zijn niet doorslaggevend. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich, in weerwil van verzoekers beweringen, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker beweert in zijn middel dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen omdat hij zou worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt.

Verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 10 november 2022) en onderhoudt nog geregeld contact met zijn maternale oom, die in zijn regio van herkomst naast zijn moeder woont (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 7 maart 2022, p. 10). Uit de verklaringen van verzoekers broer was gebleken dat de familie in staat is in haar onderhoud te kunnen voorzien, waardoor verzoeker, die omwille van zijn relatief jong leeftijd nog voldoende flexibel is, niet aannemelijk maakt dat hij zich onmogelijk zou kunnen re-integreren in de Afghaanse samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn vlucht het slachtoffer werd van een ongeval waardoor hij pijn ervoer in de rechterknie (AD, stuk 5, Documenten, medische attesten). Verzoeker onderging hiervoor een operatie in mei 2023 (*Ibid.*). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze medische problematiek een invloed heeft op de beoordeling van zijn behoefte aan internationale bescherming. De Raad vestigt in dit verband de aandacht van verzoeker op de mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt om eventueel een verblijfsmachtiging aan te vragen indien hij omwille van medische redenen niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.2.5. Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat er na de machtsovername door de taliban grote onrust heerst, ook door toedoen van interne conflicten binnen de taliban. Verzoeker bespreekt onder andere geweldsincidenten in Kapisa en Kabul, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat er actueel sprake is van een gewapend conflict in de provincie Nangarhar waarvan hij afkomstig is.

5.2.6. In zijn aanvullende nota van 15 mei 2024, waarin onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van december 2023 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan *“dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in*

Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)"

Specifiek betreffende de provincie Nangarhar toont verzoeker niet aan dat er thans een gewapend conflict aan de gang is. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er actueel in de provincie Nangarhar slechts sprake is van een beperkte mate van willekeurig geweld, waardoor er voor burgers geen veralgemeend risico bestaat op slachtofferschap van willekeurig geweld. Verzoeker toont ook niet aan dat er in zijn hoofdte individuele risico verhogende elementen zouden zijn. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN